

vendigste Midler til de bestaaende Forsvars-
 værkers Udvikling, saa er det Noget, som
 ikke gaar an nu at negte enhver Bevilling
 til Anstæffelse af noget Nyt. Dette synes
 den ærede Ordfører ogsaa selv at have en
 Slags Følelse af, og jeg antager, at det var
 paa Grund deraf, at han igaar udtalte sig
 derhen, at dersom Regjeringen i sin Tid,
 nemlig i 1876, havde optaget Folkethingets
 Flertals Tilbud om en Forsvarsplan, saa
 havde vi nu 8 Aar efter faaet alt dette gjen-
 nemført, og saa havde vi staaet langt bedre.
 Om vi, dersom Regjeringen havde gjort det,
 virkelig havde naaet noget Fremskridt, og
 om vi, dersom Regjeringen havde gjort det,
 virkelig vare komne videre, end vi nu ere,
 det er for mig meget tvivlsomt. Jeg tror
 dog at burde erindre Thinget om, hvorledes
 det egentlig stod med dette Flertallets Til-
 bud i 1876. Hvad tilbød det først? Det
 tilbød først et befæstet Punkt i Sjælland, et
 Punkt, som jeg for mit Vedkommende ikke
 bryder mig en Døtt om, naar det bliver den
 eneste virkelige Befæstningsforanstaltning; det
 er en Befæstning, som man kan finde sig i,
 dersom det indgaar som et mindre Led i en
 større Forsvarsplan, men ogsaa en Befæst-
 ning, som, naar der ikke findes nogen større
 Befæstning paa Sjælland, kun tjener til at
 splitte Kræfterne i Stedet for at samle dem.
 Hvad tilbød Flertallet dernæst? En albeles
 ensidig Udvikling af Aggersø Sund til Flaade-
 station, en ensidig Udvikling af denne Station
 derved, at man skulde begynde at bygge der,
 inden man endnu havde faaet de nødvendige
 Skibe bragt tilveie. Da en Flaadestation jo ikke
 er Noget, hvormed man kan slaa Fjenden,
 men kun et Sted, hvor Krigsskibene kunne
 trække sig tilbage for at reparere, forsyne
 sig og for atter at gaa ud fra, er det lige-
 saa urimeligt at begynde at bygge en Flaade-
 station, inden man har Skibe, som at ville
 købe Skeden til Sværdet, inden man havde
 Naad til at købe Sværdet. Men denne en-
 sidige Udvikling af Aggersø Sund traadte
 endnu thdeligere frem derved, at man lod
 Flaadens Hovedstation ved Kjøbenhavn ligge
 saa godt som ubeskyttet, idet man nemlig ikke
 gav en eneste Dre til de bestaaende Værkers
 Forskning og Udvikling og kun nogle Midler
 til et Par flydende Minestationer, som man
 søgte at gjøre lidt finere og lidt stærkere
 ved at kalde dem Forter, og hvorved For-

holdet var det, at Flaaden, navnlig saalænge
 den ikke havde faaet en større Udvikling, vilde
 være bunden til Kjøbenhavn, i Stedet for at
 det, som det netop gjælder om, er at sætte
 den i Stand til at gaa ud og kæmpe i vore
 Farvande. Endelig gav det ærede Flertal
 et Tilbud i 1876 . . . (til Samtalende ved
 Bindeuet: Maa jeg bede Dem tale lidt sagtere).
 Jeg beder den ærede første Viceformand om
 Forladelse for, at jeg har gjort den Bemærk-
 ning. Endelig gav Flertallet et Tilbud om
 Noget, som i og for sig var fornuftigt, nem-
 lig en større Bevilling til Flaadens Udvil-
 ling. Men de Herre maa jo vide, at dette
 Flertallets Tilbud var knyttet til en Betingelse,
 som gjorde det høist tvivlsomt, om vi, selv om
 det Lovforslag var vedtaget i den Stikfælle,
 nu i dette Dieblik havde haft et eneste Skib
 mere, end vi have. Der var nemlig knyttet
 den Betingelse dertil, at ikke en eneste Dre
 maatte anvendes hverken til Flaadens Ud-
 vikling eller til noget som helst Andet, førend
 først en Lov om Skat paa Formue og Ind-
 tægt var traadt i Kraft. Flertallet fandt
 ikke nogen Modstand hos Høire her i Folke-
 thinget for overhovedet at kunne tilveiebringe
 ekstraordinære Midler ad ekstraordinær Wei.
 Det var saa langt fra, at vi reiste nogen
 Opposition derimod, at vi endog i Udvalget
 foreslog, at man skulde gaa ind paa Prin-
 cipet om Formue- og Indkomstskat. Men,
 da der fordreder store Forarbejder, for at en
 saadan Lov kunde forelægges og komme til
 Forhandling, foreslog man, at man for de
 første Aar ved en Opdræbning gennem den
 bestaaende Lov om Indkomstskat skulde skaffe
 Penge tilveie. Heller ikke dette vilde Fler-
 tallet gaa ind paa, og det fordrede, at ikke
 en Dre maatte anvendes, før Lovforslaget
 var vedtaget og traadt i Kraft, et Lovfor-
 slag, om hvilket man kunde sige sig selv, at
 der vilde hengaa Aaringer, inden vi kunde
 komme saa vidt. Men endelig med Hensyn
 til Bevillingerne til Flaaden var der tillige
 det Særegne, at der ikke staaer i Loven et
 eneste Ord om, hvad der skulde anvendes
 undtagen det første Aar. Med Hensyn til
 de andre stod der kun, at Bevillingen skulde
 gives paa de aarlige Finantslove. Men det
 have vi jo de sørgeligste Erfaringer for,
 hvorledes Aar for Aar disse Bevillinger gaa
 ned. Vi have Erfaringer i Aar for, at der
 ikke gives Noget til de bestaaende Forsvars-